

זהר שיר השירים

ודודי לי מפני שהוא מנהיג עולמו בשושנים, מה שושן יש בו ריח והוא אדום, מוצקין אותו והוא מתהפך ללבן, ולעולם ריחו לא זז, כך הקדוש ברוך הוא מנהיג עולמו בדרך זה, שאלמלא כן לא יתקיים העולם בשביל האדם החוטא, והחוטא נקרא אדום, כמה דאת אמר "אם יהיו חטאיכם בשנים וגו'" (ישעיהו א, יח), מקריב קרבנו לאש שהוא אדום, זורק הדם סביב למזבח שהוא אדום, מדת הדין אדום, מוצקין אותו ועולה העשן כלו לבן, ואז האדום נהפך ללבן, נהפך מדת הדין למדת הרחמים.. אמר רבי יצחק ועוד שהרי לעולם אדם ולבן נקרב והריח עולה משתיהן, מה השושן אדום ולבן כך ריח הקרבן, והקרבן מאדום ולבן הוא, בוא וראה מריח הקטרת שהסמנים מהם אדומים ומהם לבנים, כגון הלבונה שהוא לבן, מר דרור אדום, והריח עולה מאדום ולבן, ועל כן מנהיג עולמו בשושנים שהוא אדום ולבן, וכתוב "לְהַקְרִיב לִי חֶלֶב וְדָם" (יחזקאל מד, טו), כנגד זה אדם מקריב חלבו ודמו ומתכפר לו, זה אדום וזה לבן, מה השושן שהוא אדום והוא לבן אין מוצקין אותו לחזור כלו לבן אלא באש, כך הקרבן אין מוצקין אותו לחזור כלו לבן אלא באש, עכשיו מי שיושב בתעניתו ומקריב חלבו ודמו, אינו נצמק לחזור כלו לבן אלא באש, דאמר רבי יהודה מתוך תעניתו של אדם נחלשין אבריו וגובר עליו האש, ובאותה שעה צריך להקריב חלבו ודמו באותו האש, והוא הנקרא מזבח כפרה, והיינו דרבי אלעזר כשהיה יושב בתענית היה מתפלל ואומר: גלוי וידוע לפניך ה' אלהי ואלהי אבותי שהקרבתי לפניך חלבי ודמי, והרתחתי אותם בחמימות חולשת גופי, יהי רצון מלפניך שיהא הריח העולה מפי

לפני הקדוש ברוך הוא לברוא עולמו, עלו כל העולמות במחשבה אחת, ובמחשבה זו נבראו כלם, הדא הוא דכתיב "כָּל־מַחְשַׁבְתָּהּ עָשִׂיתָ" (תהלים קד, כד), ובמחשבה זו שהיא החכמה נברא העולם הזה והעולם של שלמעלה, נטה ימינו וברא העולם של מעלה, נטה שמאלו וברא עולם הזה, הדא הוא דכתיב "אֶף יְדֵי יְסֻדָּה אֲרִין וְיָמִינִי טַפְחָה שָׁמַיִם קָרָא אֲנִי אֱלֹהִים יַעֲמִדוּ יַחַדוּ" (ישעיהו מה, יג), וכלם ברגע אחד נבראו, ועשה עולם הזה כנגד העולם של מעלה, וכל מה שיש למעלה יש כדוגמתו למטה, וכל מה שיש למטה יש כדוגמתו בים והכל אחד, ברא בעליונים המלאכים, וברא בעולם הזה בני אדם, וברא בים לזיתן, כמה דאת אמר "לְחֶפְרָא אֶת הָאֵהָל לְהִיֵּת אֶחָד" (שמות לו, יח).. בחר בעליונים ובחר בישראל, לעליונים לא קרא בנים, לתחתונים קרא בנים, הדא הוא דכתיב "בְּנֵי כְכָרֵי יִשְׂרָאֵל" (שמות ד, כב), הוא קרא להם בנים, והם קראו לו אב, דכתיב "כִּי אֶתָּה אָבִינוּ" (ישעיהו סג, טז), וכתוב "דוֹדֵי לִי וְאֲנִי לוֹ", הוא בחר בי ואני בחרתי בו, "הֲרַעָה בְּשׁוֹשָׁנִים", הוא רועה בשושנים אף על פי שהקוצים סביב להם, ואין אחר יכול לרעות בשושנים כמותו, דבר אחר "הֲרַעָה בְּשׁוֹשָׁנִים", מה שושן זה הוא אדום ומימיו לבנים, כך הקדוש ברוך הוא מנהיג עולמו ממדת הדין למדת הרחמים, כדכתיב "אם יהיו חטאיכם בשנים בשלג ילבינו" (ישעיהו א, יח).

האדום נהפך ללבן

פתח רבי אבא ואמר, "דוֹדֵי לִי וְאֲנִי לוֹ הֲרַעָה בְּשׁוֹשָׁנִים", מי גרם לי שאני לדודי